

LIST VŠECH OBYVATEL HANSPAULKY A BABY
ČTENÍ O DNEŠKU I O DOBÁCH MINULÝCH

HANSPAULKA

VYDÁVÁ TĚLOCVIČNÁ JEDNOTA SOKOL A ZÁKLADNÍ ŠKOLA HANSPAULKA

3/2024

27. ročník

ZDARMA

CO?
NAJDETE
UVNITŘ

- Žijí mezi námi ■ Ivo Fischer 100 let
- Trolejbusy na Hanspaulce ■ Ze Sokola
- Ze školy ■ Od sv. Matěje ■ Setkání k revitalizaci
ulice Na Hanspaulce ■ Aktuality

Praha	6

Finančně podpořeno MČ Praha 6

Žijí mezi námi - Jaromír a Libuše Knotkovi

(pokračování z předchozího čísla).

Vím o tobě, že jsi vystudoval na AVU obor malba a grafika. Jak ses ale dostal k ilustrování knih o přírodě?

Už během studií jsem si přivydělával kreslením pravěké keramiky pro Muzeum hl. m. Prahy. Pravěké oddělení tehdy sídlilo v hanspaulském záměčku, Archeologickém muzeu A. J. Jíry. (V současné době, od r. 2013, zde sídlí Institut Václava Klause.)

Po ukončení studia jsem prodával volnou grafiku přes Art Centrum a ČFVU v Dřele, ale k uživení rodiny to nebylo. Manželka učila kreslení na druhém stupni ZDŠ. Přičilo se mi žádat o tzv. tvůrčí stipendia a předkládat na ministerské nákupy díla s angažovanou tematikou. Byl to začátek sedmdesátých let – doba nejtvrďší normalizace. Proto bylo pro nás tehdy vysvobozením, když jsme vyhráli konkurz na ilustrování řady knih Fauna celého světa pro nakladatelství Artia, které bylo specializované na vývoz původní české literatury do zahraničí. Knihy měly úspěch, vyšly ve velkých nákladech v mnoha jazykových verzích. Pro Artii jsme ilustrovali přes dvacet samostatných titulů a po roce 1989 i pro jiná nakladatelství (Granit, Aventinum, Albatros atd.).

Je o vás známo, že hodně cestujete, hlavně k moři do exotických zemí. Ty se potápíš s přístrojem. Má to souvislost s vaší prací?

Já se dostal k Jaderskému moři poprvé s Čedokem koncem sedmdesátých let, tehdy vybavený pouze maskou. Šnorchl jsem tehdy ještě neznal, takže mne pořád bolelo za krkem, jak jsem se musel stále nadechovat. Život pod hladinou mne hned uhranul a moře se stalo naší společnou láskou. Ještě za minulého režimu se nám podařilo dostat

se na Kubu ke Karibskému moři a do Egypta k Rudému moři, tehdy ještě do panenské přírody, na pláže bez hotelů a turistů. V nakladatelství o naší vášni k mořské přírodě věděli a zadali nám práci na rozsáhlém titulu Tajemný život moří a oceánů. S jejich pomocí a přímlovou Národního muzea jsme mohli podniknout studijní cestu po pobřeží Středozemního moře, od francouzské Riviéry do Barcelony. Potom přejezd přes Pyreneje do Bilbao k Atlantiku a dále na sever k La Rochelle. Přivezli jsme mnoho podkladového materiálu a fotografií. Kniha byla úspěšná, vyšla v několika jazykových verzích a po převratu ji vydalo nakl. Aventinum i v češtině. Tehdy jsem si udělal na Korsice kurz přístrojového potápění a během let jsme se s manželkou společně zúčastnili mnoha expedic a navštívili nejznámější potápěčské lokality.

A jak jste se dostali ke známkám, ke známkové tvorbě?

V roce 1995 vypsal mezinárodní organizace pro ochranu přírody WWF akci, které se mělo zúčastnit přes mnoho desítek států. Pro každý stát vybrala čtyři druhy kriticky ohrožených živočichů typických pro tento region. Pro nás byl námět dost neatraktivní – ohrožení hlodavci. Předsedou komise byl tehdy autor našich bankovek Oldřich Kulhánek, který znal naše ilustrace, protože byl i členem komise Nejkrásnější kniha roku. Na jeho doporučení nám byl námět zadán a my jsme od té doby vytvořili neskutečný počet – 108 našich poštovních známek!

Pod ilustracemi i na poštovních známkách jste podepsáni jako autoři oba. Případá mně to neobvyklé. Jak spolupráce probíhá? Jak máte práci rozdělenou?

Nevím, zda podobné otázky dostávali Voskovec s Werichem nebo Zikmund s Hanzelkou. Ani na poli výtvarném není ale spolupráce dvou osob nic výjimečného. Z oblasti vědecké ilustrace je často uváděn příklad Johna Goulda a jeho manželky malířky Elizabeth Gouldové. Ta se v roce 1838 vypravil do Austrálie, aby tam studoval tamní populaci ptáků. Sám byl zručným kreslířem i preparátorem a prováděl pohybové náčrty odchycených druhů pro Elizabeth, která je dále kresebně kultivovala a barevně zpracovávala. Tyto kresby potom sloužily jako předlohy pro ručně kolorované litografie do řady knih. Z jejich společné práce je nejčastěji citována kniha *Ptactvo Austrálie*, která obsahuje kresby s popisem 600 druhů, z čehož bylo Gouldem 328 druhů nově objeveno a pojmenováno. Z dalších autorských dvojic na poli výtvarném bych mohl uvést příklad světoznámého fotografa Helmuta Newtona, který úzce spolupracoval se svojí manželkou June. Byla výtvarnicí

a fotografkou, ale její práce vznikaly ve stínu jeho tvorby. Byla jeho modelem a pomáhala mu při aranžování jeho slavných snímků. Její proslulé autoportréty byly za Newtonova života z obchodních důvodů publikovány pod jeho jménem. Teprve později bylo autorství přiznáno jeho manželce June.

A můžeš uvést nějakou další autorskou dvojici tvořící u nás?

Z našich výtvarníků je asi nejznámější Stanislav Libenský a jeho manželka Jaroslava Brychtová, kteří proslavili naše sklářské umění po celém světě. Libenského malířské vidění se geniálně propojovalo s její sochařskou představivostí a brzy patřili ve svém oboru ke světové špičce. Na téma jejich spolupráce se kdysi Libenský vyjádřil: „Výtvarné umění bylo v minulosti vždy prací kolektivní. Vrcholná díla vytvářel na objednávku mistr, vedoucí dílny, za pomoci žáků, které si vybíral. Teprve v období romantismu, zhruba od poloviny 19. století, bývá výtvarné dílo

posuzováno pouze jako výplod jedné osobnosti. My jsme ale na stejné věci pracovali dva a ono to kupodivu šlo! Já víc vymýšlel, kreslil a Jaroslava ty věci dostávala do světelného prostoru. Takže nám promiňte, že jsme dva, ale jinak už to nebude.“

Stejně jako oni tvořili společné objekty René a Miluše Roubíčkoví. Nedávno zesnulý malíř a pedagog Zdeněk Sýkora, náš snad nejvíce v zahraničí ceněný autor, komponoval svá díla pomocí počítače a na velké formáty je potom převáděla jeho manželka a bývalá žačka Lenka Sýkorová. Dále bych mohl jmenovat Jiřího Koláře a jeho manželku Bělu, která s ním prováděla pracné koláže, roláže, proláže, chia-smáže atd. Surrealistické objekty a filmy spolu realizovali Jan a Eva Švankmajerovi. A mohl bych jmenovat mnoho dalších.

Když jsme my začínali s vědeckou ilustrací, měli jsme nejprve práci rozdělenou tak, že každý zpracovával svůj samostatný objekt. Protože ale kresby provádíme

kombinací několika technik a každý z nás je v určité technice šikovnější, začali jsme na každé kresbě pracovat společně. Já většinou jedním s odborníky, shromažďuji podkladový materiál, provádím celkovou kompozici práce. Na kresbě pracuji akvarelem a suchým pastelem. Manželka, která je zručnější a má větší trpělivost, provádí potom kresbu do sebemenších detailů barevnými tužkami a dokončuje ji tvrdou grafitovou tuhou, téměř ryteckou metodou. Já obvykle přes den pracuji a manželka vaří. Večer, dlouho do noci, potom kreslí ona a já se povaluji a pařím. :-)

Dovětek: 50 let naší společné práce způsobilo, že jsme se pro naše přátele, filatelisty a ostatní veřejnost stali nerozlučnou dvojicí, jakou již dříve utvořili Cyril a Metoděj, Lauer a Hardy, Ginger a Fred, Čuk a Gek, Timur a jeho parta nebo Spejbl a Hurvínek.

J.K. a L.K.

S akad. malířem Jaromírem Knotkem hovořil jeho dlouholetý přítel Ing. Jaroslav Svátek

Ivo Fischer 100 let

Sbohem láska, Slavíci z Madridu, Červená řeka, Zelený pláně, Já třešně zrály nebo Stín katedrál - texty k těmto a mnoha dalším známým písničkám napsal textař Ivo Fischer, který se narodil před 100 lety a na Hanspaulce strávil skoro celý život.

Narodil se v roce 1924 u babičky v Letkách u Prahy. Nejprve žil s rodiči na Vinohradech, a když mu byly čtyři, přestěhovali se na Hanspaulku do Fetrovské ulice, kde jeho otec koupil rodinný dům. V té době se Hanspaulka, jakou ji známe dnes, teprve stavěla. Vzpomínal, že s malým dřevěným kolečkem pomáhal vozit písek na dostavbu školy, měl ji jen pár kroků od domu. Do téže školy pak od první třídy chodil a ve Fetrovské ulici strávil s výjimkou vojny a několika let v českobudějovickém rozhlasu celý život.

Střední školu dokončil až po skončení druhé světové války, protože za nacistické okupace byl po incidentu s německým vojákem v roce 1941 vyloučen ze všech středních škol. Po válce, okouzlen básníky, především Jaroslavem Seifertem, Vladimírem Holanem a Françoisem Villem, napsal sbírky básní *Balady z konce katastrofy* a *Dětem pro radost*. To si ještě myslel, že z něj bude básník. Pak si odkroutil povinnou vojnu. Jako redaktor Československého rozhlasu, kam po vojně nastoupil, začal psát první písňové texty a v šedesátých letech se z básníka stává uznávaný a žádaný textař.

Jeho písničky zpívaly snad všechny hvězdy české populární hudby. Nezapomenutelná je třeba Červená řeka Heleny Vondráčkové, *Jak se tak dívám* Václava Neckáře, nebo duet Vondráčkové

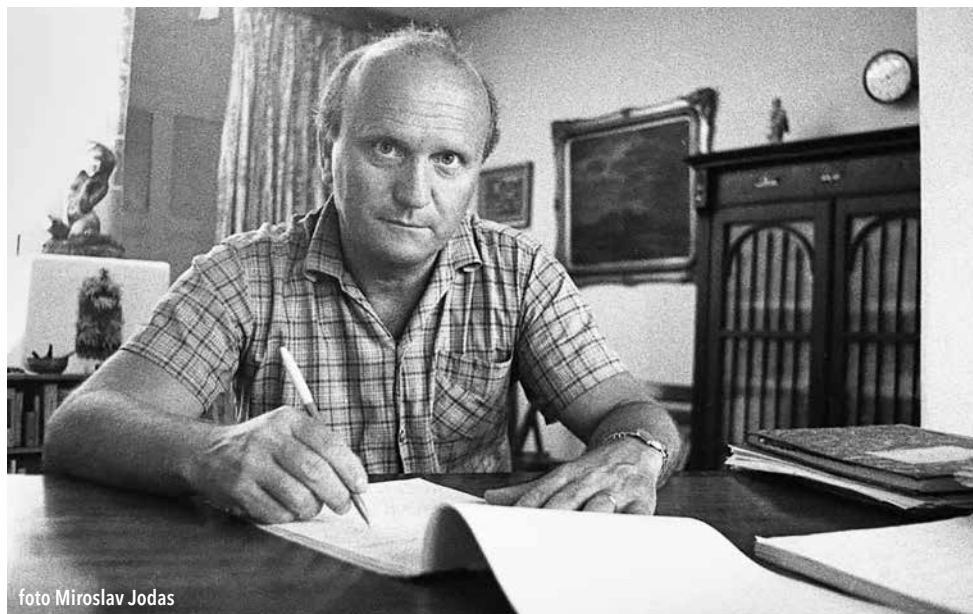

foto Miroslav Jodas

a Neckáře *Stín katedrál*. Pro Martu Kubišovou napsal píseň *Tajuplný hráč* nebo *Já a můj syn*. Nejznámější je ale zřejmě jeho dlouholetá spolupráce s Waldemarem Matuškou, jemuž otextoval klíčovou část repertoáru, mimo jiné *Tisíc mil* nebo *Už koníček pádí...* V pohádce Šíleně smutná princezna zní jeho hity jako *Miluju a maluju*, *Znám jednu starou zahradu* a *Kujme pikle*.

Jako rozhlasový redaktor pracoval Ivo Fischer pouze do roku 1969. Podílel se totiž na svobodném vysílání Československého rozhlasu v srpnových dnech roku 1968 a v roce 1969 raději sám odešel, než by ho nové vedení stejně vyhodilo. V rozhlase ale zanechal výraznou stopu nejen jako redaktor, ale také jako autor rozhlasových pořadů (Piš a slyš), rozhlasových her a pohádek. Napsal i řadu divadelních her a televizních pořadů.

V letech 1969–1974 byl dramaturgem divadla Rokoko, na jehož repertoáru se podílel i autorsky.

Hanspaulka byla jeho domov, měl ji rád a znal tu každou kout. Jak sám říkal, „vyprocházel“ tu nejen svůj text. To, když jeho tři děti dělaly doma moc velký brajgl, vzal si notes a šel psát ven. Ale procházky Hanspaulkou měl rád i bez psaní, to byla doba, kdy se tu skoro všichni znali a zdravili se jako na malém městě. Měl rád tuhle sousedskou atmosféru i všechny ty hospůdky, kterých tu bylo tehdy mnohem víc. Ale taky místní knihkupectví, kde byl pravidelným zájemcem o knižní novinky.

I když napsal desítky hitů, jeho jméno ani jeho tvář nebyly nikdy moc známé. Měl daleko do celebrity, cítil se líp za rozhlasovým mikrofonom nebo s blokem a tužkou. Nejvíce ho těšilo, když se ocitl někde, kde lidi, třeba u táboráku, zpívali

jeho texty, uměli z nich víc než on a přitom netušili, že jejich autor je tam s nimi. Stávalo se mu to docela často, některé ty písničky v podstatě zlidověly. Asi není pro autora žádná větší odměna a žádná světská sláva tenhle pocit nenahradí.

S jednou písničkou to ale bylo ještě silnější, až mu to trochu vzalo dech. Během demonstrací v listopadu 1989 slyšel lidi kolem sebe spontánně zpívat *Jednou budem dál*. Spirituál Kvintet měl tradičním *We Shall Overcome* s Fischerovým českým textem v repertoáru už mnoho let, ale ten refrén a jeho poselství prostě odpovídaly oněm osudovým chvílím.

Ivo Fischer zažil bohužel jen rok svobody, zemřel 6. prosince 1990. Ale sameťovou revoluci a tu krátkou a nejhezčí fázi, dobu čisté naděje, tu naštěstí zažil naplno.

Letos 23. srpna by mu bylo bývalo 100.

HF

Jak si na Hanspaulce udržujeme křepkost mládí

Víte, jak si starší dámy z Hanspaulky a blízkého (některé i za vzdálenějšího) okolí udržují svěžest duševní i tělesnou? Cvičením. Cvičitelka Katka Jeřábková, která vede v hanspaulském Sokole hodiny zdravotního cvičení a cvičení pro seniory, je v této oblasti odbornice na slovo vzatá. Jako malá začínala s moderní gymnastikou a baletem, pokračovala společenským tancem a aerobikem, je instruktorkou aerobiku a Zumby. Dnes se stále věnuje i těmto svižným cvičením, ale soustředí se zejména na cvičení pro zdravá záda a cvičení pro seniory. Kromě toho, že je lektorkou a na doškoleních seminářích a školeních, školí cvičitelky zdravotního cvičení a je uznávanou odbornicí i na zdravotní cvičení seniorů. A sama se stále vzdělává. Každou chvíli přijde na cvičení s novým cvikem, který pochytila na kurzu pro fyzioterapeuty.

Její mottem je cvičit zdravě a s radostí a její hodiny cvičení jsou naplněny opravdu radostí z pohybu. Vybírá totiž hudbu na cvičení na míru těm, kteří cvičí. Seniorky si užívají pohyb při hudbě od konce padesátých let, ale i při hudbě vážné, mladší ženy cvičí na hudbu své generace. Všechny vede ke zdravému cvičení i zdravému pohybu v běžném životě. Cviky nejen dobře vysvětlí a dbá na jejich správné provedení (člověk by si špatným prováděním některých cviků mohl ublížit), ale hlavně u seniorského cvičení nabízí více úrovní náročnosti jednoho cviku. Každý namáhaný sval na závěr protáhne, proto nikdo z hodiny neodchází s namoženými svaly.

Seniorskému cvičení se věnuje nejen v Sokole, ale i na dalších kurzech. Cvičí se celoročně, nejen ve školním roce, ale podle možnosti alespoň jednou týdně i o prázdninách a specialitou je každoroční týdenní pobyt se cvičením pro seniory

ve Sporthotelu Vlašim. Sem se na přelomu července a srpna sjíždí skupina starších žen, někdy i s muži. Všichni se znají, cvičí spolu celý rok a do Vlašimi jezdí již přes deset let. Letos byl věkový průměr skupiny téměř osmdesát let.

Na týdenním pobytu je nabídka pohybu mnohem pestřejší. Zkušená cvičitelka Sandra Kučerová vede odpolední aqua aerobik – cvičení na hudbu v hotelovém bazénu, které využívá odpor vody při pohybu k posilování svalů. Po hodině je ještě relaxační volné plavání. Kdo má zájem, může si objednat masáž od místní masérky. Odpoledne je věnováno chůzi: V okolí je řada zajímavých obchůdků, kaváren, rodinná cukrárna s domácími zákusky, a hlavně vlašimský zámecký park, rozlehlý a udržovaný anglický park s cestami, které vedou k několika branám s občerstvením. Jedno odpoledne v týdnu je věnováno delší vycházce s holemi svižnějším krokem a odměnou v cíli cesty. Letos se dopolední cvičení obohatilo o „olympijské disciplíny“ v soutěži družstev.

V hotelu docela slušně vaří a jídelna s ledničkou je večer k dispozici pro neformální zábavu. Zpívá se s kytarou, chladné nápoje čekají v ledničce, kdo chce, může

se zúčastnit společenské hry, zahrát si karty, nebo jen tak popovídat. Celkový dojem: Týden jako v lázních, ale za mnohem nižší cenu. A závěrečný večer s tombolou, poděkování cvičitelkám je zakončen pravidelně aktualizovanou písní se sborovým refrénem.

(Zpívá se jako Juliána, krásná panna)

*V pondělí, ve středu, v pátek
jako by se blížil svátek.
Vysvětlit se to dá hladce -
těšíme se k naší Katce*

*Ženeme se jako ovce
zacvičit si na Hadovce.
Říkáme si ještě v šatně:
Bez cvičení je nám špatně.*

*Na Hanspaulce v sokolovně
roste naše komunita.
Prospívá nám nevýslovně
pravidelná aktivita.*

*Když po jaru přijde léto,
vydáme se do Vlašimi,
neboť v lokalitě této
cítíme se mezi svými.*

*Od rána až do večera
pečuje tu o nás Katka
jako starostlivá dcera
nebo jako vlastní matka.*

*V péči našich cvičitelek
zapomenem, že jsme staří.
Oceňujem jako celek,
že zde rovněž dobře vaří.*

*Komu horké klima vadí,
v bazénu ho Sandra zchladí.
Pak na povel naší Katky
rozbalíme karimatky.*

*Opřem nožku o podložku,
bříško zatáhneme trošku,
jemně protlačíme bedra
vykašlem se na ta vedra.*

*Máme míček pod hrudníčkem,
druhý míček je pod pávní,
zakroužíme si kotníčkem -
proč to vrže, Pánbůh sám ví.*

*Vytáhneme se na výšku,
pak se válíme na bříšku.
Odpočíváme na zádech,
dlouhý výdech, rychlý nádech.*

*Celou nohu řádně propni!
Toho nejsme všichni schopni.
Vpravo vlevo kyčel postrč,
pak přitiskni k zemi kostrč.*

*Cítíme se protaženy
jako mnohem mladší ženy.
(Zapomenout ovšem nechci,
že jsme měli pánskou sekci.)*

*Ještě jedno předsevzetí,
život totiž strašně letí.
Odted' napnu všechny síly,
využiji každou chvíli:*

*Pokud navštívím hospodu,
opru se o pult nálevní
a pak pomalu odspodu
zatahují dno pánevní!*

*Prováděny náležitě
tyto cviky osvěží tě.
Tělo mládne, oko září!
Na shledanou zase v září...*

Trolejbusy na Hanspaulce - otázky a odpovědi a zaprotestování si

Otištěním tohoto příspěvku redakce časopisu Hanspaulka nevyjadřuje svůj souhlas s jeho obsahem, článek je pouze vyjádřením osobního názoru autora.

Koncem července mi byly vhozeny do schránky lístky papíru s následujícími texty (píši i s chybnou diakritikou):

POZOR, VÁS SE TO TÝKÁ !!!!! A ČAS NA NÁMITKU JEN DO 9.srpna 2024 !!!!! Chceme zadrátovanou hlavní ulici - pro trolejbusy? V době bateriových elektrobuseů ??? Poradit s formou protestu obyvatel ul. NA PÍSKÁCH a ŠÁRECKÁ může i spolek.fiserka@gmail.com

JEN DO 9.8.2024 mohou akcí dotčení lidé zjizci NA PÍSKÁCH zaprotestovat proti zameru „zadrátovat nebe ul. Na Pískách/ plánovaná trolejbusová doprava / ... je evidentní, že se tím změní charakter Hanspaulky padnou desítky stromů... atd. CHCEME TO ???? hleďte na www.praha6.cz nebo PID

Text obou lístků mne přivedl k zamyšlení nad obsahem a účelem informací na lístcích. Co znamená slovo zaprotestovat si? To je určitě nějaká bohulibá činnost jako zaspívat si, zasmát se. Předpona za-určuje něco časově omezeného. Tedy do 9. 8. si můžeme zaprotestovat na Hanspaulce proti drátům, další den si zaprotestujeme ve Vršovicích proti ceně rohlíků, ve čtvrtek si zaprotestujeme na Proseku proti hluku před hospodou, a tak můžeme protestovat proti čemukoliv a kdykoliv. Pro určitou skupinu lidí je zaprotestování si možností ulevit vlastní zahořklé a bolavé či nemocné

duši hlasitým pokřikováním, nadáváním na společnost, na policii, na politiky, na Prahu 6 a vůbec na všechno.

Předpona za také snižuje hodnotu a vážnost nebo mění význam původního slovesa.

Autor lístků (protestovač) chce nyní protestovat proti zadrátování nebe na Hanspaulce. Kdysi trolejbusy ulicí Na Pískách jezdily, nebe bylo zadrátováno, pak byl v šedesátých letech trolejbusový provoz ukončen a nahrazen autobusy. Dráty byly odstraněny, nebe bylo očištěno za cenu hluku diesellových motorů autobusů a zplodin z jejich výfuků. Tehdy byl autor lístků mohl protestovat proti hluku a smradu z autobusů. Dnes to je naopak, a příležitost „zaprotestovat si“ je tu opět. Tak ji musí využít. Že o problému a technických otázkách vůbec nic neví, nevádí, ale zaprotestuje si proti drátům. Současný hluk diesellových motorů autobusů a zplodin z jejich výfuků mu nevádí.

Domnívám se, že autorovi lístků vůbec nejde o to, proti čemu chce protestovat, ale chce pouze naštvat občany hanspaulské, k něčemu je vyprovokovat nebo dostat je do sporu s úřady. Pak se zadrátování hanspaulského nebe zkomplikuje, odsune a slyšte občané hanspaulští, jakou já, autor lístků (protestovač), mám moc, že několik měsíců nebo pár roků nebudete mít zadrátované nebe. Sice budete déle obtěžováni hlukem a smradem z autobusů, ale to mně (autorovi lístků, protestovači) nevádí.

Dalším argumentem autora lístků (protestovače) je snížení počtu parkovacích míst v ulici Na Pískách. Odpověď č. 3 pracovníka Městského úřadu Prahy 6 toto vylučuje.

Autor píše také „... zadrátovanou hlavni ulici – pro trolejbusy? V době bateriových elektrobuseů??“ Z této části lístků vyplývá autorova absolutní neznalost odborné problematiky nebo popletení odborných pojmů. Na Hanspaulce by měly jezdit tzv. hybridní trolejbusy a ty vždy trolejové vedení vyžadují.

Plně postačující informace poskytl pan Petr Palacký, radní pro životní prostředí Městského úřadu Praha 6, na stránkách fb skupiny Sousedi a sousedky z Hanspaulky. Zkráceně:

S výjimkou prostoru měnirny při ulici Na Štáhlavce a několika menších náletových stromů v zatáčce o kousek níže je kácení zcela minimální, dotkne se (bohužel) dvou sakur v ulici Na Pískách a jasanu poblíž konečné zastávky Bořislavka. Žádné další stromy se ničit nebudou.

Elektrifikace nejvytíženějších autobusových linek je jednou z cest, jak může k ochraně ovzduší aspoň trochu přispět i Praha 6.

Žádná parkovací místa se neruší.

Při elektrifikaci linky 131 je nutné umístit troleje právě v ulici Na Pískách, to vychází z optimalizace technických, provozních a ekonomických požadavků.

Proč zrovna linka 131? Je to jedna z linek, která je pro trolejbusy vhodná. Hlavní město v roce 2020 vytipovalo a schválilo záměr zavést trolejbusy na několika hlavních linek na levém břehu Vltavy, a to takových, kde elektrifikace dává z provozního hlediska největší smysl.

Proč nestačí nabíjení na konečných nebo přes noc v garáži? Takové nabíjení by vedlo k nutnosti výrazně delšího stání na konečných (a tím k potřebě více vozidel), nebo k nutnosti pořizovat větší baterie, kvůli kterým by byl elektrobuse těžší, a tím méně efektivní. Snaha nabít všechny autobusy přes noc vede

k silné nárazové spotřebě elektřiny, nabíjení přes den z troleje ji naopak rozloží v čase. Dopravní podnik postupně testoval různé způsoby nabíjení autobusů (mj. na lince 216) a systém navrhovaný pro linku 131 se ukázal jako jediný efektivní.

A proč ne vodík? Provozní náklady na chod vodíkových autobusů jsou v tuto chvíli extrémní.

Proč nepočkáte, až za 10 let bude fungovat technologie XY? Protože bychom taky mohli čekat věčně. Klima musíme řešit tady a teď.

Proč není místo části Hanspaulky elektrifikována např. Bubenečská ulice? Pro chod parciálního trolejbusu je nutná elektrifikace zhruba 50% trati. Pokud by se elektrifikoval druhý úsek, vedlo by to k nutnosti výstavby druhé měnirny a k zásadnímu prodražení nákladů.

Budou pro sloupky použity stožáry veřejného osvětlení? Ano, v maximální možné míře.

Podporuje Praha 6 elektrifikaci? Ano.

Moje zhodnocení celé lístkové akce je následující: Autor (protestovač) nevědomě nebo ještě hůře vědomě LŽE nebo záměrně používá NEPRAVDIVÁ fakta. Pravdivá vůbec nezná, nebo se mu nehodí do „protestního krámu“. Vůbec mu nejde o zadrátované nebe, ale chce naštvat občany hanspaulské, dostat je do sporu s úřady a prokázat si, jakou moc on, autor lístků (protestovač), má a co dokáže

A ještě: Spolek Fišerka nechce, neumí, nebo nemůže nabídnout nějaké aktivní, konstruktivní řešení? Nabízí pouze pomoc s formou protestu? To je na aktivní spolek trochu málo!

Pokud autor lístků (protestovač) skrývá svoji akci pod spolek Fišerka neoprávněně, pak se spolku Fišerka omlouvám.

**Ing. Jiří Frynta, Na Kuthence 7,
Praha 6 - Hanspaulka**

Trolejbusy na Hanspaulce

Náhrada autobusů linky 131 trolejbusovou linkou 51 již má velmi konkrétní obrysy, a to byl také důvod, proč radnice Prahy 6 uspořádala v srpnu besedu s občany na téma elektrifikace linky 131. Technické provedení tratě trolejbusu 51 bude takové, že s kladkami pojedje od zastávky Sušická až k ulici Jugoslávských partyzánů, pak pojedje na baterie a zpět opět připojí kladky v zastávce Zelená a pojedje s nimi až na Bořislavku. V Bubenči tedy nebude dobíjení, ani na konečné na Hradčanské. Předpokládaný termín dokončení elektrifikace je rok 2025.

Na setkání bylo v úvodu vysvětleno, proč byla k elektrifikaci vybrána právě linka 131 (kromě tří dalších). Hlavním argumentem je jednak tišší a bezemisní provoz v kopcovitém terénu, jednak hustý provoz – krátké intervaly linky během dne. Právě to jsou také důvody, proč zde Dopravní podnik (DPP) neuvažuje o provozu elektrobusesů. I se současným technickým pokrokem by nabíjení na konečných stanicích trvalo příliš dlouho, bylo by zapotřebí více vozů, na konečných stanicích by se muselo nabíjet několik vozidel současně, na což není ani na jedné z konečných prostor. Navíc má DPP s elektrobusey horší zkušenosti než s bateriovými trolejbusy.

Protože již během dřívějších diskusí se občané obávali „zadrátování“ Hanspaulky (přitom zde vedla v minulosti od vozovny Střešovice k Matěji první historická linka trolejbusu s označením „K“ a linka 51 až do roku 1967), ukázal projektant fotografie vedení trolejbusu vilovými čtvrtěmi v českých městech i v zahraničí.

Co se týče sloupů pro trolejové vedení, snažili se projektanti o relativně citlivé řešení: současné sloupy osvětlení budou po celé trase demontovány a nahrazeny sloupy, které ponесou jak trolejové vedení, tak i osvětlení

(je slíbeno moderní LED osvětlení, snad i se stmíváním podle pohybu chodců a vozidel). Sloupy (v co nejtenčím provedení) budou mít vybetonovaný podzemní základ cca 1 x 1 m, většinou budou stát v pruhu trávy a mimo základ bude trávník obnoven. Počet sloupů se ale proti současnosti zvýší. Podle projektu padnou za obětí výstavbě sloupů na celé trase ulice Na Pískách pouze dva stromy.

Co si od elektrifikace linky 131 slibuje Praha? Podle slov radního Hruše je podstatný fakt, že trolejbusy jsou méně hlučné a mají nulové emise nejen CO², ale i dalších zdraví škodlivých, často karcinogenních látek, což pomůže především lidem v těsné blízkosti trasy. Kromě toho je projekt elektrifikace prakticky úplně financovaný z dotací EU a zapadá do Klimatického plánu Prahy. Trolejbusy mají nižší náklady na údržbu a vydrží výrazně déle než autobusy.

Samostatná část diskuse byla o měřárně, která má být umístěna ve svahu mezi ulicemi Na Štáhlavce a Na Míčánci. Kromě náletových dřevin padnou za obětí její výstavbě tři stromy – jasanů ztepilých. Největší obavy vyjádřili přítomní z možného hluku z provozu měřárny, což mne docela překvapilo, protože jsem zatím neregistroval u žádné měřárny nějaký hluk. Byl jsem se proto podívat na nově postavenou měřárnu u terminálu Nádraží Vokovice. V největším odpoledním vedru (32 °C) byl slyšet nějaký hluk až těsně u dveří měřárny.

Proti původním plánům doznal projekt v posledních měsících změnu – bude „zadrátována“ také původní smyčka na Kladenské ulici (původní konečná Bořislavka) a u Dejvického divadla v Zelené vznikne na trolejích otočka. To umožní při různých příležitostech na trase jízdu historických trolejbusů z muzea MHD ve Střešovicích, které se zde budou otáčet.

Je samozřejmě otázkou, zda zavedení trolejbusů v Praze je správná cesta, když v mnoha západoevropských a amerických městech byly trolejbusy v minulém století zrušeny a zatím se mnoho nových trolejbusových tratí po světě nestaví. Na druhou stranu se v době, kdy je třeba radikálně snižovat emise skleníkových plynů, uvažuje o trolejovém provozu kamiónů na dálnicích, protože se ukazuje, že vážným problémem při dekarbonizaci bude právě těžká nákladní doprava. A bájný vodík zatím dle odborníků rozhodně není řešením, protože ten budeme potřebovat především na technologie, kde neexistuje náhrada fosilních paliv, jako je například hutní průmysl.

Docela problematickým bodem nové trolejbusové trati je ale koordinace s plánovanou rekonstrukcí ulic Šárecká a Na Pískách (vše je v gesci Magistrátu hl. m. Prahy).

Zatímco rekonstrukce ulice Šárecká by měla být hotová do zahájení provozu trolejbusové linky, rekonstrukce ulice Na Pískách do té doby určitě neproběhne. Zvláštní kapitolou je pak křižovatka ulic Šárecká a Matějská, jejíž budoucí podoba není dosud jasná. Projektant ale počítá s tím, že se zde v případě vzniku kruhového objezdu bez většího problému přemístí několik málo sloupů. Na besedě bylo občanům slíbeno, že rekonstrukce ulice Na Pískách bude v budoucnu prováděna po etapách při zachování provozu MHD s úseky řízenými světly.

Pokud se o budoucí trolejbusové lince chcete dozvědět více, doporučuji vám navštívit příslušnou část webu DPP, na adrese <https://bit.ly/linka51> – tam najdete i kompletní projektovou dokumentaci s umístěním jednotlivých sloupů. Projektant vyjádřil ochotu k jistým změnám umístění jednotlivých sloupů, pokud by se ukázalo, že jejich umístění je opravdu nevhodné – konkrétně byla slíbena změna v případě sloupu, který dle současného projektu zasahuje do letní zahrádky baru U Hřebíka. Pokud byste měli takové detailní připomínky, je vhodné se s nimi obrátit přímo na projektanta.

Jiří Dlouhý

Veřejné setkání „Revitalizace ulice Na Hanspaulce“

Zveme vás k diskuzi nad návrhem architektonické studie

Kdy: **1. října 2024 od 17 do 19 hod.**

Místo setkání: **jídlna ZŠ Hanspaulka** (vchod z ulice Na Hanspaulce)

Přijďte nám říct, jak se vám líbí návrh školní piazzetty,
dopravního řešení v Sušické nebo doplnění lipové aleje.

Na setkání s vámi se bude těšit radní MČ Praha 6 Petr Palacký,
autoři studie z architektonického studia AND a zástupci odboru dopravy
a životního prostředí ÚMČ Praha 6.

Návrh studie naleznete zde: lepsi6.cz/hanspaulka

Imagine...

Hanspaulka na týden ubytovala 80 ukrajinských dívek, a tak jim umožnila zúčastnit se XVII. všesokolského sletu v Praze. Díky sbírce Daruj slet Ukrajině a také díky společné pomoci ZŠ Hanspaulka a Sokola Hanspaulka se to povedlo. Ukrajinské děti na chvíli mohly zapomenout na válku! Zažily při vystoupeních velký úspěch a jejich účasti si všimla snad všechna média. Česká televize s nimi dělala rozhovor už během zahajovacího sletového průvodu Prahou a pak v přímém přenosu z obou hromadných vystoupení o nich mluvili komentátoři ČT.

Sletu se už tradičně účastní více sokolských jednot ze zahraničí, z Evropy i ze zámorí, ale to, že ve válkou zkoušené zemi v nelehkých podmínkách 80 dívek nacvičilo skladby Leporelo a Čarodějky tak dobře, že se mohly přidat ke všem ostatním, byl v těch podmínkách vlastně malý zázrak.

Nestalo by se to bez podpory a práce mnoha lidí, ukrajinských cvičitelů, ale i mnoha dobrovolníků z České republiky. Nešlo by to bez dobré vůle drobných dárců i štědrých sponzorů. Tu

největší zásluhu má ale určitě Sokol Křivoklát, který děti z ukrajinské obce Malyn k tomu inspiroval. Celou dva roky trvající přípravu doprovázel a dokázal je povzbuzovat až do posledního dne ke všem společným vystoupením před plnými tribunami stadionu v Edenu.

Tuhle zásluhu zasluží vyzdvihnout, protože zážitek úspěchu dětem už nikdo nevezme. Byl to určitě ten naprosto nejlepší dárek, vědomí a příklad, že spolupráce lidí dobré vůle nezná hranice a dokáže víc než si možná dokážeme představit.

HF

Ukrajinské cvičenky se loučí se Štěpánkou Viceníkovou, která se tu o ně starala.

Slet spojuje

Hlavní moto XVII. všesokolského sletu bylo „Slet spojuje“ a bylo to znát na každém kroku. Autorky se spojily s cvičitelkami, o kterých věděly, že dokáží najít nejen dostatek cvičenek, ale také s nimi v neskutečně krátkém čase sletové skladby nacvičit. A povedlo se. Naše jednota měla zastoupení hned ve třech skladbách.

A nácvik skladeb na samotný slet? To jsou hodiny a hodiny nácviků, tisíce cvičenek a cvičenců různého věku. Jsou to ale hlavně cvičitelky a cvičitelé, kteří se sletovou skladbu musí nejdříve sami naučit, než předstoupí před cvičence. Cvičitelky musí umět všechna postavení svého celku, přesně vědět, ve kterou dobu se který cvičenec má či nemá posunout, kam se kdo má otočit, s kým tvoří dvojici, trojici, nebo jiný obrazec. Je to nesmírná dřina, ale výsledek stojí za to.

Abychom dali dohromady potřebné celky, spojovali jsme se s dalšími jednotami. Ve skladbě V rytmu srdce nacvičovaly s námi cvičenky ze Sokola Břevnov, Spořilov, Štěrboholy a Hlubočepy. Ve skladbě Rocková symfonie zase cvičenci ze Sokola Pražského, Hostivaře, Českého Brodu, Podolí a opět Spořilov a Hlubočepy. Ne, že by se v těchto jednotách na slet nenacvičovalo, ale často v nich již měli plné celky a víc cvičenců se do nich nevešlo. Někteří s námi již nacvičovali na minulých sletech a natolik se jim u nás líbilo, že se rovnou přihlásili na nácvik na Hanspaulku. V obou skladbách cvičili i „nesokolové“, což byli ti, kteří slet znali třeba z televizních obrazovek a chtěli atmosféru sletu zažít na „vlastní kůži“. Nikdo z nich náročný nácvik nevzdal a teď již všichni vědí, co to znamená – být při tom...

V některých skladbách se spojilo i několik generací. Velmi často spolu cvičily děti

s rodiči. A nejen ve skladbě pro RaD Čmeláčci, kde děti cvičily se svými rodiči anebo prarodiči. Ve skladbě Před kamerou cvičilo i několik generací z jedné rodiny. Stejně tak ve skladbách Jdi za štěstím, Lepolero, V rytmu srdce, Rocková symfonie – tady cvičilo několik manželských či partnerských dvojic, nebo manželé se svou již dospělou dcerou a také s maminkou jejího manžela.

Poprvé v historii novodobých sokolských sletů od roku 1994 se v naší jednotě podařilo sestavit kompletní mužskou cvičební jednotku dvanácti mužů, a to díky nejen cvičitelům, ale také cvičitelkám, které přemluvily své rodinné příslušníky, manžele kamarádek a cvičenek. Opět se tu spojovali jak Sokolové, tak nečlenové Sokola. Muži nacvičovali ve středu večer ve školní tělocvičně, občas s obtížemi, ale stále s radostí. Skladby pro muže vyžadují přesnost cvičebních poloh a ráznost, téměř vojenské vystupování. To byl problém pro mladší cvičence,

protože většina z nich neuměla zpočátku řádně pochodovat. Na postavení jedné z vysokých pyramid na závěr skladby se spojila naše dvanáctka s dvanáctkou mužů z Prahy Holešovic. Návinky a vystoupení na všech sletech spojilo tuto skupinu mužů natolik, že i na podzim hodlají dále pokračovat. Nejen v procvičování sletové skladby ale rozhodli se nacvičit skladbu mužů z 10. všesokolského sletu v roce 1938 – slavnou

Přísahu republiky od Františka Pecháčka. Návinkem této skladby chtějí vyjádřit úctu jak ke skladbě samotné, tak jejímu autorovi – významnému činiteli Sokola, cvičiteli, odbojáři, válečnému hrdinovi a nositeli nejvyššího státního vyznamenání, řádu Bílého lva.

Pak nastal sletový týden. Začal slavnostním průvodem, ve kterém jste mohli vidět Sokoly a cvičence nejen z celé republiky, ale z další 20 zemí světa.

Došlo i k dalšímu spojování. Krásným příkladem byl příměstský sletový tábor pro děti cvičící ve skladbách pro mladší žactvo Sokolhraní a Čarodějky. Zdálo se, že nebude dostatek dospělých na hlídání a zorganizování dvou skupin dětí nacvičujících v různých časech. Ale díky nesmírné ochotě maminky naší bývalé gymnastky, dvou maminek dětí cvičících Sokolhraní a jedné naší bývalé gymnastky jsme umožnili 28 dětem zúčastnit se všech nácviků a rodiče si přitom nemuseli brát dovolenou anebo se mohli zúčastňovat nácviků svých sletových skladeb. Také jsme našli restauraci, která nám zajistila obědy v různých časech a maximálně nám vycházela vstříc. V tomto případě se opět spojili jak Sokolové, tak nesokolové pro správnou věc. Atmosféra v Edenu byla opravdu nezapomenutelná. Ovace po skončení všech sletových skladeb nebraly konce. Být v tom kotli s tolika nadšenými diváky bylo něco neskutečného.

A v závěru naše úžasná sletová afterparty. Nejen skvělá příprava, ale i velká účast, skvělá atmosféra. Přišly celé rodiny, cvičenci dospělí i dětští se svými rodiči. Když

už jsme chtěli tuto akci pomalu zakončit, děvčata z tanečního oddílu vymyslela, že si zacvičíme tzv. Krokovku (jednoduchá skladbička, která se cvičila na různých sletových akcích). To již byly v sokolovně i naše ukrajinské sokolky a s nadšením se k nám přidaly. Pak se začaly spontánně cvičit další skladby: Leporelo, V rytmu srdce, Jdi za štěstím a nezůstali pozadu ani naši muži a zacvičili skladbu Před kamerou. Nádherný a důstojný závěr sletového týdne.

Nemohu nezmínit naši sokolskou ikonu Květu Prücknerovou. Bolavé koleno jí už nedovolilo, aby cvičila přímo na ploše, ale našemu náčelníkovi se podařilo zařídit, že i ti hodně dříve narození se mohli zúčastnit. Naše Květa, která 14. 8. 2024 oslavila své 97. narozeniny, byla velmi šťastná a vděčná, že mohla tuto krásnou atmosféru opět zažít.

XVII. slet je zářný příklad, že spojení dobrých lidí ke spolupráci opravdu stojí za to. A těšíme se na další, XVIII. slet, že nám přinese opět úžasné zážitky.

Za T.J. Sokol Praha - Hanspaulka

Anna Horáková, Věra Mikulková, Jiří Frynta

Po prvním roce v ředitelně ZŠ Hanspaulka

1. Máte za sebou první školní rok ve funkci ředitele ZŠ Hanspaulka, školy, která pro Vás nebyla úplně neznámá. Poznal jste ji jako žák, pak na určitou dobu jako učitel. Když jste do školy nastoupil jako ředitel, lišila se skutečnost od Vašich představ?

Lišila, mám totiž velkou představivost a sklony k idealismu. S řediteli škol jsem v posledních letech trávil hodně času, přesto přiznávám, že každodenní kolotoč ředitele mne zaskočil. Každý den poznáváte lidi. Žáky, jejich potřeby a obavy, učitele, jejich potřeby a obavy, rodiče a jejich potřeby a obavy, k tomu jsou tu dlouhodobé i krátkodobé úkoly. Ze všech jmenovaných skupin ale přicházela i pozitivní zpětná vazba, což je důležité povzbuzení.

2. Již jako učitel, později jako konzultant a kouč jste se zaměřoval ve vzdělávání pedagogů na osobnostní výchovu a rozvoj. S jakými představami a cíli jste začal jako ředitel školy?

Toto mé zaměření bylo i mou motivací. Chtěl jsem navázat na úspěšnou předchozí práci celé školy a jejího vedení, rozvíjet ji a posunout rozvoj osobností žáků na další úroveň. Je to velmi komplexní oblast, úzce spojená s kvalitou učení. Zahájili jsme jakousi revizi osobnostní výchovy jako předmětu, nedostali jsme se daleko, ale vykročili jsme. Když jsem si připravoval koncepci rozvoje školy, nakreslil jsem si na obrovský papír postavu studenta s batohem. Nadepsal jsem to celé "odcházející devěťák 2033" a zkusil formulovat, jaké hodnoty by měl mít a jaké gramotnosti ovládat. K tomu jsme se pak vraceli, když jsme s týmem učitelů formulovali vizi, hodnoty a východiska strategie. Začal jsem s představou, že je nutné dělat věci společně, ale kvůli efektivitě i v malém týmu. To se myslím daří, víze i hodnoty nám už pomáhají, pomáhají i mně osobně.

3. Říká se, že nikdo není doma prorokem. Jakou odezvu měly Vaše snahy v učitelském sboru?

Jak které snahy, dá se říci, že různou. Lidé na změny reagují různě. Domnívám se, že sborovna vidí, že nás chci posouvat a vést. Někdo by možná rozhodoval

a měnil i více a rychleji, někdo by naopak vše společně diskutoval, promýšlel, zůstal ve vyjetých kolejích. Je to v pořádku, je mi padesát a myslím, že mám vysokou toleranci k lidské odlišnosti, v předchozí profesi jsem se naučil ji dokonce využívat. Patřím k lidem, kteří mají určitě více nápadů a vizí, než se dá objektivně zvládnout a dokončit. Víím to, ale přesto klidně začnu na více frontách, protože tím vzniká jistý tlak, který umožňuje pohyb. Mohu tím někoho stresovat, nicméně si myslím, že dokážu sledovat více cílů, navíc na to nejsem sám. Učení je komplexní proces, neučíme dítě nejdříve mluvit a až potom chodit na nočník, učíme ho to souběžně. Takže jsem nastartoval souběžné projekty a mým úkolem je zapojit lidi a pečovat o to, aby systém fungoval. Někoho jsem nadchnul, někoho polekal, někoho třeba i otrávil. Objevil jsem také své rezervy, třeba v komunikaci očekávání i rozhodnutí, udělal jsem i chyby. Učitelé samozřejmě jinak tolerují chyby žáků a jinak smýšlejí o rozhodnutích ředitelů. Jsem zpětně vazbě otevřený, učitelé to vědí a vědí, že umím udělat krok zpět, chybu přiznat, změnit rozhodnutí. Na každém ale záleží, jaké je a bude jeho vnitřní nastavení vůči řediteli, změnám, novinkám. Jestli věří, že může své postoje měnit, nacházet v sobě odvahu více důvěřovat, následovat. Třeba pomoci těm, kteří důvěru projevují, kteří tvoří, inovují, objevují, pomáhají.

4. Jeden školní rok není dlouhá doba. Na co jste se v prvním roce společně zaměřili především?

Věřím v cestu s jasnou vizí, takže tvorba vize, hledání směru a důležitých kroků k jejímu naplňování mne provázelo celý rok, a nejen mě. Pomohla mi anketa „Na čem nejvíc záleží“, která zmapovala očekávání rodičů a učitelů. Navázal jsem na přednosti školy, na osobní, vstřícný přístup k žákům i rodičům, na komunitní spolupráci, na společné výjezdy a vzdělávání. Původně jsem se chtěl celý svůj první rok jenom učit ředitelovat, zvládnout administrativu a s nápady a změnami počkat. To se naštěstí tak docela nedařilo. Dnes jsem totiž rád za věci, ve kterých jsme neplánovaně udělali změnu. Ta někdy vyplynula z kontextu

nebo potřeby týmu. Příkladem jsou tzv. kolegia učitelů 2. stupně, která vznikla v rámci ukotvení schůzek tzv. tripartit (rodič - žák - učitel) pro všechny ročníky dvakrát ročně. Kolegium, tedy skupinové sezení vyučujících 2. stupně a třídních učitelů, probírá postupně třídy i jednotlivé žáky a diskutuje o jejich učení, chování, potenciálu a účinných metodách práce. Je to velký pokrok v individuálním zaměření na každého žáka.

5. Jak byste zhodnotil Váš první školní rok ve funkci ředitele ZŠ Hanspaulka? Co se vám společně povedlo a co Vás osobně potěšilo?

Dal jsem si 7 bodů z 10. Společně se povedlo mnohé, třeba dubnový výjezd učitelů byl fantastický, to mě potěšilo i osobně. Mám velkou radost z mnoha a mnoha věcí, těší mne, když mohly být uspokojeny a naplněny potřeby učitelů, žáků a rodičů. Udělali jsme přes 50 pozorování vyučovacích hodin, tzv. hospitací. I když se to třeba učitelům zas tak nelíbilo, pro mne to byla obrovská vzpruha, když jsem viděl, na jaké úrovni je kvalita učení nejen angličtiny, ale skoro všeho. A bez toho poznání se těžko určuje, kam se posouvat dál.

Daří se mi v jednání s radnicí i školskou radou o investicích do budovy. Velké akce školy nebo Klubu rodičů měly báječnou účast, odezvu i finanční podporu. Měl jsem radost, jak novinky vítají žáci, přišli s novými nápady. Těší mne i změny a aktivity, které jsou vidět a naplňují účel: nový kabinet 1. tříd, obrazovky, venkovní jídelna, inovace knihovny, zapojení 2. stupně do školních aktivit sběrem kreditů

na zahraniční zájezdy. Někdo občas připomene drobnosti, které byly snadné, ale potěšily, jako přezouvání, odstranění koloběžek před jídelnou, změna fotografie a podobně. Pozitivní odezvu měly vystavené medailony učitelů na nástěnkách na chodbách, seminář o využívání umělé inteligence pro učitele, webinář pro rodiče o dopadu technologií na děti. Myslím, že jsem vcelku obstál v řešení náročných situací, o ty není ve škole nouze a jsou často zapeklité. Skvěle si vede jídelna, máme v běhu projekt na novou výukovou kuchyň, během Hanspaulského festivalu jsme na ni s rodiči vybrali přes 120 000 korun.

6. Říká se, že děti nečtou. Přitom je možné, že v chatech, na sociálních sítích a webech za den „spolykají“ více písmen než jejich rodiče či prarodiče, kteří jim předhazují, kolik oni toho v jejich věku přečetli. Jak je to s čtením dnešních dětí?

Byl jsem nedávno hostem kulatého stolu Národního pedagogického institutu o vlivu digitálních technologií na děti a vzdělávání. Já patřím spíš k optimistům, platí to pro digitalizaci i čtení. Se čtením dnešních dětí je to takové, jaké to dnes dětem s knížkami děláme, doma nebo ve škole. Naším úkolem je umožňovat dětem prožívat radost, rozvíjet poznání a představivost prostřednictvím čtení. Shorty a Reely (superkrátká online videa na YouTube a Instagramu) v mobilu jsou zábavné, tak trochu jako rychlé cukry v limonádě: uspokojí chuť, vyvedou na chvíli z nudy, ale stejně jako sladkosti je nevhodné, až škodlivé je nadužívat. Myslím, že v našem hanspaulském prostoru – u nás ve škole i mezi rodiči – chápeme význam čtení ve výchově a vzdělání jako zásadní, naprosto klíčový. Je klíčový i z hlediska velmi důležité dovednosti, kterou je kromě zmíněné představivosti také pozornost. Tu dnes poutají jiné věci a média než kniha, ale či je to chyba? Cesta ke čtení vede od vyprávění přes předčítání a radost ze čtení s porozuměním u prvňáčků je úplně nakažlivá. V naší knihovně bylo za rok skoro 1800 výpůjček, o 300 víc než v předchozím roce i přes omezený provoz až do Vánoc. Děti ale čtou i další knížky. Na 1. stupni vznikly nové třídní knihovny, plánujeme další rozvoj čtení i nákup knih v angličtině.

7. Na základní škole se děti setkávají s šíří různých předmětů a mnoha fakty. Část z toho zapomenou, část třeba nikdy nevyužijí. Jaké znalosti a dovednosti by si žáci podle Vašeho názoru měli ze základní školy odnést?

K několika mýtům o vzdělávání patří myšlenka, že všechna fakta, která základní vzdělávání dětem předkládá (k učení), mají smysl jen tehdy, když jsou na první pohled uplatnitelná v praktickém životě, případně jako znalost do přijímačkového testu. Souhlasím, že část z toho děti zapomenou, část třeba nikdy nevyužijí. Možná větší část. Ale promyšlené nabalování poznatků o světě a jeho fungování má velký smysl, abychom tomu světu rozuměli a mohli ho spoluutvářet, až vyrosteme. Já mám na tom svém obrázku ke koncepci 5 oblastí, které stojí za "odnesení ze školy":

■ **osobnostní zralost**, tím myslím kontrolu emocí a vůle, růstové myšlení, péči o tělo a duši,

■ **kritické myšlení**, tím myslím práci s informacemi, hledání logiky, pravdy, patří sem čtenářská i matematická gramotnost,

■ **porozumění fyzikálním, chemickým, biologickým a technickým fenoménům**, tedy našemu životnímu "eko-systému".

■ **povědomí o sobě v okolí**, význam spolupráce, spolu-odpovědnost za svět, sem patří občanská, zeměpisná a kulturní gramotnost,

estetika: originalita vnímání, krásy a vkusu, tvořivost a umělecké citění vs. kýč.

A můj absolvent 2033 má na batohu hodnoty zvědavost, radost, svoboda, spolupráce, tvořivost.

Abychom se na to důležité uměli zaměřovat, potřebujeme se vrátit k vizi, v našem případě systematicky učit děti "se učit" a rozvíjet osobnostní vlastnosti a dovednosti úměrně věku. Když vize není, to klíčové se vybírá těžko: je to třeba vidět na bolavém mnohaletém porodu nového národního kurikula, stát tvoří a mění strategie, ale nemá vizi. To se asi až tak moc nezmění a je dobře, že vzdělávací cíle, které po nás stát chce plnit, zůstávají vymezeny klíčovými kompetencemi pro život a další studium. Už jsem shlédl většinu kulatých stolů k novému rámcovému programu a zajímavé i varovné bylo, jak se každá vzdělávací oblast (digitální, jazyková apod.) považuje za tu nejdůležitější a zdůrazňuje svou potřebu dostatečného prostoru pro výuku. Národní vzdělávací program nám vymezí, co musíme a co můžeme, ale naše vize a strategie nám pomůže dát každému žákovi to nejlepší. No a samozřejmě náš vzdělávací plán musíme kromě národního rámce také přizpůsobit skutečně kritickému místu českého systému, kterým jsou přijímačky na střední školy. Kvůli tomu ale nemusíme úplně uhýbat z naší cesty. Zaměřením na odpovědnost, pozornost, odolnost a cílevědomost připravujeme dlouhodobě děti na všechny další zkoušky, nejen školní, ale i životní.

8. Práce ředitele školy je silně zatížena administrativou a dalšími nepedagogickými povinnostmi. Umět si vybrat, co je hodno pozornosti a našeho času, je dnes nutností. Změnil byste něco v realizaci svých představ po prvním roce vedení školy?

Letní poutě a posvícení

První rok mne poučil o několika věcech. Jednak zastávám opravdu mnoho rolí vyžadujících takřka denně řadu rozhodnutí, konzultací, i když třeba jen krátkých. To mě hodně drží v ředitelně a zdržuje je od dlouhodobých a důležitých úkolů. K večeru už na ně není energie. Organizaci času si dokážu upravit. Druhou oblastí je ekonomický úsek a mzdy. V této oblasti mám opravdu výbornou oporu a rád bych jej do budoucna personálně posílil. A třetí, klíčovou oblastí pro realizaci představ, je leadership, tedy vedení lidí, a k tomu patří i poskytnutí důvěry a předání vedení dalším, učitelům a třeba i žákům. Nehodlám se představ vzdávat, dokud nemám jistotu, že jsem pro ně našel ve vedení školy nebo širším týmu podporu, tahouna, lídra, kterého mohu podporovat a on dané téma povede a bude posouvat dopředu. Kde bude asi napořád bolavá mezera mezi představou a realitou, jsou peníze. Stárnoucí budova, vybavení školy a potřeba inovací mnohonásobně převyšují finanční možnosti a já si uvědomuji, že můj čas na fundraising je velmi limitovaný, je limitovaný i na straně zřizovatele, i když ze strany Prahy 6 vnímám silnou podporu.

Na závěr jeden příběh poskytnuté důvěry a toho, co dokáže. Už vloni v létě mi bylo jasné, že potřebujeme daleko efektivnější web a také sociální síť. Dnes máme nový odkaz na školních stránkách přímo pro rodiče, kde nabízíme informace a zdroje k výchově a rozvoji dětí. Vytvořili jsme odkaz pracovní příležitosti, verzi webu v angličtině, vše jsme již prakticky zúročili a využíváme. Zmiňuji to proto, že personalistika i PR jsou zcela nepostradatelné pro fungování školy a v organizaci naší velikosti je na to celý úvazek, který v rozpočtu není. Řešení pomohla jedna z našich hodnot, důvěra, tentokrát v naše absolventy. Instagram a Facebook školy rozjela a spravuje studentka, která teprve vloni naši základku opustila, je jí 16. Přišla navíc s iniciativou zapojit žákovský parlament do sdílení obsahu. Jsou to děti, studenti se svými přáními, vizemi a sny, kdo – když jim dáme prostor a pokud to lze – nás posunou mnohem dál, než jsme si mysleli, že můžeme dojít.

Ondřej Bárta, ředitel ZŠ Hanspaulka

V období prázdnin utichají nejrůznější hantspaulské aktivity, a jejich organizátoři mají možnost nabrat síl. Ani v jednom z kostelů či kaplí na Hanspaulce se v období prázdnin neslaví poutě nebo posvícení. Máme ale možnost vyrazit na poutní slavnosti do okolí. Na začátku prázdnin připadá na 5. červenec slavnost sv. Cyrila a Metoděje. Kostel zasvěcený této dvojici věrozvěstů i poslů vzdělanosti stojí od 80. let 19. století v Nebušicích. V Břevnově, v bazilice sv. Markéty, mají poutní slavnost 13. července. Kostel, jehož poslední vzhled je realizací návrhu Kryštofa Dienzenhofera, zde stál ve starší podobě již od doby založení prvního českého mužského kláštera, v 10. století samozřejmě benediktinského. Sv. Markéta Antiochijská, již je kostel zasvěcen, podle pranostiky „Sv. Markyta hodila srp do žita“ zatím jen mírně ohlašuje velice pozvolný odchod léta. Končící léto oznamuje sv. Anna, jejíž svátek připadá na 26. červenec a podle pranostiky „Sv. Anna - chladna zrána“ přináší noční ochlazení. Kapli sv. Anny (a sv. Jáchyma) nalezneme v nedalekých Horoměřicích v areálu zámku.

Na nedalekém Strahově stojí kostel Nanebevzetí Panny Marie, kde se koná poutní slavnost 15. srpna. Je to jeden z mála svátků letního období, který si netroufl zrušit ani Josef II., když redukoval kláštery,

kostely i svátky. Svátky proto, že lidé ten den neměli pracovat, což bylo v období sklizně na pováženou. Svátek platil všude, bez ohledu na zasvěcení místního kostela.

S vědomostí, kdy je slavena pouť a kdy posvícení, je to podobné jako se znalostí data jmenin a narozenin u lidí. Jmeniny, stejně tak poutní slavnost, lze vyčíst z kalendáře. i když je potřeba zohlednit rozdíly mezi občanským a církevním kalendářem. Zjišťování data posvícení je složitější, jde o datum vázané přímo ke konkrétnímu kostelu, které připomíná slavnost posvícení daného chrámu.

Obyvatelé okolních obcí by se měli chystat zase k nám na Hanspaulku na nejbližší poutní slavnost, kterou je **pouť sv. Michaela archanděla 29. září** (Michal byl v občanském kalendáři ponechán, ale ubyli Gabriel a Rafael). Slavit ji budeme od 14 hodin (již popatnácté) v kapli na Pernikářce, a týž den (29. 9.) se bude konat posvícení u sv. Matěje, kdy si připomeneme 253 let od posvěcení barokního kostela svatomatějského.

Pokud nevyrazíte na poutní slavnost do blízkého okolí ani se nezúčastníte místních poutních slavností, ale zajímaly by vás příběhy spojené s poutěmi a posvíceními v 19. a první polovině 20. století, můžete se začíst do knihy „Cesta z poutí“. Poutě byly a jsou prolomením všednodennosti a možností setkávání s jinými lidmi. Putování, nejen to svatojakubské, je oblíbené i v současnosti. Stezka Českem vám umožní obejít celou republiku. A v knize „Terapie Stezkou Českem“ vypráví Jan Freml, jak oněch 60 dní a 2133 kilometrů zásadně změnilo jeho vnímání reality a celkový pohled na život. Kniha popisuje zážitky z chůze, setkávání s inspirativními lidmi, vyrovnávání se s bolestmi těla, ale i historky z každodenního putování.

MK

Dne **15. 7. 2024** nás opustil pan

Karel BAČINA

dlouholetý správce sokolovny, cvičitel oddílů všestrannosti a trenér oddílů kulturistiky a nohejbalu. V neděli 1. 9. na něj v sokolovně vzpomněli a v duchu se s ním rozloučili členové Sokola Hanspaulka.

Karle, přestože ses před několika lety odstěhoval a nyní odešel, zůstáváš stále s námi !

Za všechny Tvé přátele,
sportovce a cvičence
Výbor Tělocvičné jednoty
Sokol Hanspaulka

LIST VŠECH OBYVATEL HANSPAULKY A BABY
ČTENÍ O DNEŠKU I O DOBÁCH MINULÝCH

HANSPAULKA

VYDÁVÁ:

Tělocvičná jednota Sokol
a Základní škola Hanspaulka

Redakce: Mgr. Ludmila Čumplová

Redakční rada: Ing. Jiří Dlouhý, Ing. Jiří Frynta,
Mgr. Marie Kuldová, Mgr. Marie Hodinářová,
Libuše Novotná, Ing. Ladislav Trojan,
Ing. Jaroslav Svátek

Za věcný obsah článků odpovídají autoři

E-mail redakce: casopishanspaulka@gmail.com

Grafická úprava: Markéta Zahrádková

Korektury: Helena Medková

Tisk: Kopírování Havránek, Jungmannova 3, Praha 1

Tělocvičná jednota Sokol Praha-Hanspaulka,

Na Hanspaulce 2, 160 00 Praha 6

Tel.: 233 333 820

E-mail: info@sokol-hanspaulka.cz

Internet: <http://www.sokol-hanspaulka.cz/>

Základní škola Hanspaulka,

Sušická 29/1000, 160 00, Praha 6

Tel.: 224 310 365

E-mail: zshanspaulka@zshanspaulka.cz

Internet: <http://www.zshanspaulka.cz>

Děkujeme spolupracovníkům, kteří bez nároku na
honorář píšou články,

obstarávají grafickou úpravu, korektury a distribuci.

Uzávěrka tohoto čísla 25. 8. 2024

Uzávěrka příštího čísla 24. 11. 2024

Finančně podpořeno MČ Praha 6

Časopis Hanspaulka na internetu:

<http://www.sokol-hanspaulka.cz/html/casopis.php>

INFORMACE

■ O NÁS - ODBĚR NA E-MAIL

kde vyplníte svou mailovou adresu,
jméno a příjmení a potvrdíte PŘIHLÁSIT.

To je vše.

Příští číslo již dostanete ihned
po dokončení

do své e-mailové schránky.

Bude v barvě a dříve než vytištěné.

■ HANSPAULSKÉ KALENDÁRIUM

27. - 28. 9. 2024 - Noc sokoloven

29. 9. 2029 od 14 do 19 hodin

- Svatomichaelská pouť - kaple sv.
Michaela Archanděla na Pernikářce.

1. 10. od 17 do 19 hodin

- školní jídelna, Veřejné setkání s občany
k revitalizaci ulice Na Hanspaulce

2. 10. od 19:00 - fara u sv. Matěje,
přednáška Kateřiny Lachmanové
o blahoslaveném Carlovi Acutisovi

4. 10. od 16:30 - farní zahrada u sv.
Matěje, mše sv. pro děti a žehnání
zvířatům

15. 10. od 18:00 - kostel sv. Matěje,
ekumenická bohoslužba za přírodu

28. 10. - Vznik samostatného
Československa

29.-30. 10. - Podzimní prázdniny

31. 10. -1. 11. - Ředitelské volno

23. 11. - Podzimní bazar Klubu rodičů

23. 11. - Rozsvěcení hanspaulského
vánočního stroku

30. 11. - Mikulášská zábava v Sokole

2. 12. - Mikuláš v oddíle PD

3. 12. - Mikuláš v oddíle RaD

19. 12. - Kryšpán

Rybníček před Starou farou

Foto z konce 50. let 20. století

Foto z roku 2024